

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

HISTORIETA.

En Jaume era un jove qu'havia fets devuyt anys; no tenia ningú més que sa mare, qu'era una santa dòna, d'aquestes que Deu les té destinades per sofrir y per aprovà sa fè y confiansa que tenen amb Ell; d'edat de dessèt anys ja comensà à passà pena y desd'aquella fetxa es pòt di que no havia disfrutat ni un sol dia de sa tranquilidat de la vida, que tanta falta li feya; es sufriments li feren adquirir una d'aquestes malalties que se curan amb la mòrt.

Vivian totsòls; p' En Jaume no hey havia rès en el mon més que Deu y sa mare, y per aquesta era igual. Ell no anava à cap divertiment, ni à balls, ni à teatros, ni à cafès; rès de tot axò tenia es valò de lo que disfrutava estant al costat de sa mare. Mes, tot muda en aquest mon. En Jaume no es torbà à sentí dins es sèu coret una còsa que may havia sentit; desd'aquell moment sa mare tengué una rival que li disputà s'amor d'aquell modèlo de fíys.

Desde es primé dia qu' En Jaume va sentí ses primeres sensacions d'amor, sa mare ja va veure clarament tot lo que passava à s'interió des sèu fíy; va procurá enterarsè de qui era sa que li robava una part de s'afecte d'En Jaume, per veure si era digna de posehirlò, y dins pochès dies ja va sèbre qui era ella.

En Jaume feya de fusté; es mèstre tenia una fíya y aquesta era sa que li feya pèrdre es quest; era una nina de setze anys, un verdadè tipo d'hermosura, morenà, de cútis fi, cabeyes nègres, sa boca com un confit, y un nas que ni En Miquèl Angel l'hauria fèt amb tanta perfecció; però lo que més la feya agraçada eran uns uys gròssos, nègres, redons y de llargues pipelles. Quant alsava la vista, feya es mateix efecte que fa després d'una gròssa enngulada, de tolduna surt es sol. ¡Ja 'u crech! ¡com no havia de fé anà al ayre En Jaumet!

Tres anys havia qu'aquest feya feyna à ca na Roseta, (qu'axí nomía); de nins ja eran amichs; quant En Jaume no era

à ca-sèua, era à cas mèstre, y com tot lo que penja está per caure, un dia va succehí allò de:

- ¿M' estimas?
- T' estim.
- ¿M' olvidarás?
- May amb sa vida.

Desd'aquell instant se cregneren que havian comensat à disfrutá d'una felicitat que no acabaria fins à l'hora de la mòrt. ¡Pòbres d'ells! No sabian que sa felicitat no ha estat may duradera en aquest mon.

Na Roseta no tenia mare, y es sèu pare era un d'aquests homos vanidosos que sempre es pensan anà drets, que fan sa pintura d'ets altres demunt ells mateixos, que convèrsan fort y molt per donarsè importancia, encara que moltes vegades no saben lo qu'es pescan. Estava tan carregat de vanidat, com de deutes; no 's volia afluxá de rès, perque sa sèua màxima era que tant si malgastava com si estalviava, tendria sempre lo mateix; per èll no ecistia sa dignitat ni s'amor pròpi, y si qualque acreeдор l'amenassava qu'el duria à n'es tribunal, contestava que per deutes no havian penjat ningú may; feyna, en volia pòca: en feyan es fadrins, y èll anava de ses sèues.

Es dia que se temé qu' En Jaume y na Ròsa s'entenian, va havè acabada sa ditxa per tots dos; feya tot lo possible perque no se parlassen ni se véssen, però com axò era impossible fent feyna En Jaume à ca-sèua, un dia li va dí que cercás un' altre botiga, perqu' ell tenia pòca feyna. Si haguessin dit à n' En Jaume que venia la fi del mon, no li hauria causat s'efecte que li causaren aquelles paraules.

Quant arribá à ca-sèua, ja poreu pensá lo que passá entre mare y fíy; aquella feya tot lo possible per aconsolarlò, però inútilment, perqu' En Jaume pensava qu'amb lo que goñava vivian èll y sa mare; ¿que faria desd'aquell dia si el Bòn-Jesús no li proporcionava feyna? Y després d'axò havarsè de privá de veurè na Roseta, tots aquests pensaments feyan que sa tristó el se menjás.

Passaren vuyt dies y no havia pogut

trobá feyna; es recursos ja s'acabavan; va torná à cas mèstre, li conta lo que li passava, però aquell mal homo no 'l va escoltà, y encara se rigué d'èll.

Quant sortí d'aquella casa, sense sèbre com ni com no, se trobá una carta dins sa butxaca, l'obrí, y, ¡oh! ditxa! era de na Roseta; ja no pensá amb sa feyna, ni amb sa mare, ni amb rès del mon; na Roseta li deya que l'estimava més que may, que ni son pare, ni ningú, sería capás à ferli faltá à sa paraula que li havia dada; y acabava fentli mil promesses y juraments d'amor.

En Jaume arribá à ca-sèua sense sèbre lo que li passava, entrá y trobá sa mare mitx ajaguda demunt es llit; llavò torná comprendre sa sèua situació quina era.

—Jaumet, (preguntá sa mare,) ¿que t'ha dit es mèstre?

Dues llágrimes que caygueren d'ets uys d' En Jaume varen essè sa contestació més eloquent d'aquell pòbre atòt. Sa mare tanca ets uys per no veurerlès; sufria més, vejent sufrí es sèu fíy, que passant ella mil martiris.

—No estigues trist, (continuá ella.) Deu tendrá pietat de nosaltres.

En Jaume no contestava, no tenia paraules per dí lo que sentia, sabia que l'endemá no tendrian que menjá; si Deu no feya un miracle.

Sa mare que no estava bona casi may, vejent patí aquell fíy que tant estimava, l'endemá se posá més mala. En Jaume va avisá es metge; quant aquest vé sa malalta no li agradá cap pèl; y tal com heu sentia heu va dí. En Jaume quedá de pedra.

Es metge receptá y prengué es capell per anarsèn. Aquí En Jaume torná més vermey qu'una cirera; se posá sa ma dins sa butxaca, y després de cercá una mica va trèure un reyalet de plata, (era tot es capital que tenia); tremolant com una fuya de poll el va allargá à n'es metge, aquest sense mirarlò prengué l'ò que li davan y se despèdí.

En Jaume fé un alè parescut à n'es que deu fé un qu'ha estat dos ó tres minuts devall s'aygo.

Prèn sa recepta, se pòsa sa gorra y diu à sa mare que va à cercá sa imedecina.

Quant es à n'es portal, es papé li cau de ses mans, y torná més blanch que sa paret; se mirá per totes ses butxaques, però ni un doblé va trobá; no va tení valor per torná entrá à dins ca-séua; s'assegué à un escaló y se posá à plorá; al cap de cinch minuts alsa es cap, y amb molta tranquilidat s'axeca y entrá à dins ca-séua de puntes; obrí una caxeta que tenia à n'es pèus des llit, d'ella va treure una capsela nègre, la destapá y prengué un rellòtge d'òr amb sa séua cadena y un petit *guarda-pelos*; dins aquest hey havia un retrato d'homo, En Jaume el besá amb molt de respecte y s'ho posá tot dins sa butxaca.

Allò era s'únich recòrt que tenia des séu pare, que feya catorze anys qu' havia mòrt à América; antes de morí va eutregá es rellòtge (qu' era lo únich que tenia) à un íntim amich séu, perque quant aniria à Mallorca l' entregás à n'aquell fíy que contra sa séua voluntat havia deixat abandonat.

Sense fé remó torná sortí de ca-séua. Després d' havé caminat més d' un quart per carrés y carrerons, va alsa es cap per lletgí es nòm des carré ahont se trobava y par que quedás satisfet des séu exámen; caminà unes quantes passes més y s'aturá baix d' un' entrada; allà hey va está més de mitja hora drel pensant lo qu' havia de fé, à la fi va seguí caminant y des cap d' una estona trobá una Iglesia, se n' hi entrá y amb ses llágrimes à n'ets uys va suplicá à la Puríssima que li indicás es camí que havia de seguí.

Després d' axò sortí de l' Iglesia y torná prendre p' es mateix carré; quant torná trobá aquella mateixa entrada, sense pensarhi gens, s' en paja per amunt, trobá un portal qu' estava ubert, toca y li respòn una vèu fosca que li va pareixe venia de l' altre mon:

—*Adelante.*

En Jaume va entrá per endins, per milló dí, à éll li va pareixe que li havian fermat una còrda p' es còll y l' estiravan de sa part hont havia sentit sa vèu.

Era un quarto petit y fosch; va mirá per tots es costats y no vé més que quatre parets que no sabian de quin coló eran; sense mòbles ni rès del mon.

—¿Que se li ofereix? (preguntá sa mateixa vèu.)

En Jaume girá es cap, y just derrera sa porta va veure un finestró per hont hey goytava un cap que no sabian si era d' homó ó de dona.

En Jaume axí còm va poré, li esplicá lo que desitjava y traguentsé aquella prenda que tant estimava, la besa per derrera vegada, y l' entregá en mans d' aquell homo que la va ecsaminá còm un avaro quant mira es séu tresò. Quant la va havé mirada amb tota atenció y pesada quatre ó cinch vegades, torna doná sa capsá à n' En Jaume qu' era més mòrt que viu y li va dí:

—Axò val molt pòca còsa.

En Jaume marmulá unes quantes paraules sense sentit, ses comes li tremolavan y va pèdre el mon de vista.

Desd' aquell moment no va sèbre lo que li passava; quant torná en sí es va troba es mitx des carré, s' ayre libre li havia aclarit es cap, llavò va recordá tot quant li havia succehit; se posá sa ma dins sa butxaca y se trobá un papé dins el qual hey havia sis duros en péssa y un recibo. A la vista des doblés es séu cò tot s'alegrá; se posá à corre còm un lòco fins que trobá un potecari, demana lo que deya sa recepta, pagá y se torná posa a corre cap à ca-séua.

Sa mare ja tenia ánsia que no li hagués succehit qualque desgracia, perque ja havia més d' un' hora qu' En Jaume era à cercá sa medecina.

Amb aquells doblés pogueren passá deù dies més.

En Jaume no va aná à cercá feyna perqu' encara que n' hagués trobada, li hauria estat impossible es ferne, perque tenia qu' assistí à sa mare.

Passats es deù dies, es torná trobá En Jaume apurat; sa mare estava més mala de cada dí, la pòbre ja feya quinze anys que patia, no era d' estrañá que l' afectassen tant ses desgracies que demunt ella y es séu fíy cayen de cada dí.

En Jaume va aná venguent tot quant tenia dins ca-séua; ja no li quedava més qu' es llit de sa mare y una cadira véya.

(Acabará.)

PEP DE TOTS.

LLAMENTOS D' UNA JAMONA DE TRENTA SÈT JURIOLS.

¡Sabeu qu' es de trist, germans,
Arribá à sa méua edat
Y encara no havé trobat
Cap hòmo, y en corren tants!
Per axò si las espants,
No's que no tenga rahó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

Quant jò'n tenia devuyt
Bafava molt à n'es bròn;
¡Fora aquest; venga un de nou!
Y es primé ja havia fuyt.
Pues ara p' es méu descuyt
No'l tench pòbre ni señó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

En es vint anys acabats
Era pòch lo que'm cervavan;
Véya qu' ets anys me sobran
Molt més qu' eis enamorats.
Ja s' havian esquivats,
¡Quin susto per mí, Señó!
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

En es vint y cinch vaitx dí:
Fóra colgarmé dejorn;
Correns per balls y p' es Barn.
¡Bò serfa está axuxí!
A cercá qualque fadrí
Que me vulga fé l' amó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

A tots es balls de boleros
Anava y no'n deixava ún,
Per enganxarné qualcun.
Però, ¡eá! esquis còm à céros.
Ni amb *rigodons*, ni *lancersos*.
No s'aturava, nó, nó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

Cansada de desengañs
Vaitx prendre's titol de tia,
Y ara ja'l barataria
Amb un viudo amb sèt infants.
Si en trobau un entre tants
De seguida enviauló.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

¿Entre tots no'n trobarfau?
(No dich amo ni señó);
Basta un bastaix, ó siuó...
Prendria lo que'm durfau.
De dins Infèrn me treuriau.
¡Tiran, feysme aquest favó!
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

A trenta sèt anys vaitx dí:
Per mí tot ja está acabat;
Veitx cèrt qu' un enamorat
No's tròba per tal camí.
Retirades, axí sí....
Qu' es pòt trobá milló.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

MESTRE GRINOS.

¡POBRES DE POBRES!

No fa molts de dies que, passant p' es Caputxins, cridá sa méua atenció un fét qu' ell tot sòl demòstra es carácte mallorquí.

Un Municipal acompaña un veyet de vuytanta tres anys à n'es Caputxins p' es gran delicte d' havé anat à demaná almoyna.

Y bé, direu, axò heu fan à totes ses poblacions civilisades.

Fins à cèrt punt comprench aquesta civilisació. Molt bé que se prohibesca sa vagancia pública; però molt mal que se privi sa llibertat à un homo de vuytanta tres anys, per un delicte que si s' lleys no ho permeten, sa conciència y es bòn sentit toleran y han de tolerá per fòrsa.

Hey ha la *Misericordia*, hey ha *Las Hermanitas*. ¡Sí? ydò anaubí vòltros;

respondria jò à tots aquells que may han sentit s'aspre jou de sa misèria; que no saben lo qu' es la llar perque sempre hey han viscut dedins, tot rics y ben arrobats; perqu' aquests no saben, y Deu fassa que no heu sàpian may, lo qu' es viure tancadets à una casa; axò sí, molt nêta, molt clara, molt alegre, però que hi falta lo milló de la vida: sa llibertat. ¿Que li queda à un véy més que senti ses caricies d' un nêt, es consòl d' una fiya, ses paraules dolces d' un bòn fiy? Sa verdadera vida y sa llibertat; no aquesta llibertat predicada per quatre ignorants còm nòltros mateixos; sinó aquella altre llibertat conhort d' un pit nòble y generós; aquella llibertat domèstica, que es indispensàble per sa conservació de sa veyura per ses séues rareses, per ses séues penes, p' es séues recòrts. Comprench qu' una criatura tancada de jove a dins una casa no senti aquella aspiració à gosà de ses caricies de sa familia; però un homo qu' ha comandat; un homo que per espay de llarch temps ha mantengut una familia; un homo, amb una paraula, qu' ha nat apòsta per essè lliure, obligarló quant es véy a tancarsè à la *Misericòrdia* ó à *Las Hermanitas* ó à morirsè de fam, es un' àberració tan inhumana còm ridícula.

¡Oh! diuen molts, axò de no veure cap pòbre p' es carrés de Palma demòstra una vigilància esquisita, demòstra que dins una població de xexanta mil ànimes hey ha molt pòca misèria.

¡Ja hey anam errats de contes! A dins Palma hey ha misèria, y ben molta; y sa vigilància es pòca y ben xerèca per desgracia.

¿No veys à cada passa un pòbre que vos allarga sa mà? ¿No passau may per sa còsta d' es Teatro?

¡Ah! però es pòbres que trobau no son mallorquins. Vat' aquí es mal. ¿Vòl dí qu' es forastés que no coneixèm, que son joves qu' están ben sans y grassos, tenen es dret de demaná almoyna públicament, mentres qu' es mallorquins que son véys, que pateixen malalties y necessitat, sòls pòden escubi entre la *Misericòrdia* y es *Caputxins*? Si axò no es una mallorquina, que vengà Deu y heu diga.

Axò no es un dia à l' any, axò es cada dia. Agafa un Municipal à qualque pòbre y el conduheix tot seguit à n' es *Caputxins*, còm aquell qu' ha fet ó es pensa fé un gran servici à la patria. Es mateix Municipal se tròba amb una brèga y en fuitx axí còm milló pòt; à n' es pòbres (que tal vegada mos taparian d' unses) que captan per devés sa còsta des Teatro y per altres punts, ningú los diu rès, y precisament son es pòbres més engorrosos y es més cansats. Vòl dí que si jò tenc h intenció de doná un doblé à un pòbre mallorquí no puch, mentres que per hontsevuya escolt paraules forasteres que demanan almoyna à tothom y à totes hores. ¿Ahont es es bòn sentit? ¿Quina vigilància es aquesta?

Nòltros volèm qu' es vertadés pòbres, aquells que son inútils p' es trayay, aquells qu' han suíut una gran desgracia, volèm per aquests malanats tota sa llibertat possible; no volèm vagos; à n' aquests los castigariam tancantlós à n' es *Caputxins* per espay d' un any; fentlos axecà cada dia mitj' horeta ántes de sortí es sòl, fentlos prendre un bañs d' aygo ben fresca. Ara à n' es pòbres que no porèn fé feyna, aquells qu' à la llego se coneix sa séua misèria, que vajin allidure, que demanin almoyna, que tothom tenga es dret de fé caritat à ses persones vertaderament necessitades. Y pòbres forastés, pòbres d' ofici, ni un ni cap. Ja basta y sòbra amb sos pòbres que tenim à Mallorca y es que no veym.

¿Es molt difícil evità una còsa y altre? geus ni mica. S' òbri una informació des pòbres qu' heu sollicitin, s' inscriuen es séus nòms à un libre señaland edat, circumstancies y procedència, s' entrega à n' aquell pòbre una petita medalla, y desde llavò quedà lliure, poguent anà à demana almoyna sense pò de ningú. Vé un que no esta inscrit còm se deu, perque sa comissió inspectora ha vist que se tractava d' un vago ó d' un especulador, ydò à n' es *Caputxins* falla gent.

D' aquesta manera sabria tothom qui son es vertadés pòbres, perqu' aquests mateixos se retraurien es vicis y seria molt facil coneixerlós amb una sòla indagatòria per part de sa Comissió inspectora que se nombrás de dins s' Ajuntament mateix.

¿Serèm escoltats? Casi creym qu' es impossible; tots mos coneixem; som mallorquins.

F. G.

XEREMIADES.

Agrahim à Don Jusèp Ramis y Arbana, President de sa Societat *Palmesano Forense*, s' atenció qu' ha tengut enviantmós un' invitació per tots es balls y acadèmics que se van à celebra els pròxims diumenges y dies de fèsta à s' Hostalet d' En Cañellas.

*
**

Diumenge passat es dematí hey havia deù ó dotze allòts que nadavan à sa Portella, maldament encara fès fret y estiga ben enrera es dia de Sant Cristòfol. Amb ells n' hi havia un que mancava de casèua desde les sis des dematí y son pare el cercava; y quant el trobà allà y va veure lo que passava, corregué à fé vení un Municipal perque posas remey à n' aquell sementó de pulmonies. Aquí comensaren ses dificultats gròsses; perque ni à Cort, ni à Plassa, ni à altres punts ahont tocava havernbí un de guarda, en va troba cap, y causat de corre s' en tornà à ca-sèua.

Quant L' IGNORANCIA deya, no fa gayre temps, qu' era necessari posá un' escola de Municipals per enseñarlós quines son ses séues obligacions; rahó tenia. Meèm el señó Batle si hey posará remey qualque dia.

**

Es servici de diligències entre Felanitx y es ferro-carril de Manacò ha millorat d' una manera notable. Més diligències, millós cavalls, y en consequència, méns temps perdut en so passá es tròs de carretera qu' hey ha entre aquells pòbles. Pareix impossible es moviment qu' hey ha entre Felanitx y es ferro-carril. Bé creym qu' heu pagaría es qu' es trens hey arribassen. Es mesté que s' en convensa s' Empresa.

**

A una vila molt gran ara ja fá estona qu' han comensat es *Mes de Maria*.

Una de dues: ó vòlen adelantá massa ó vòlen sa fruyta fòra temps qu' es sa milló.

**

Pareix qu' es lletés ara que no podèn posarhí aygo de s' aujub perqu' esta tancat amb pañ y clau, ley pòsan d' un' altre part.

Aplaudim es que per part des perito de s' Ajuntament se vigil aquesta beguda, y voldriam que també se vigilás sa des ví que bé heu ha mesté, y sa de s' aygo qu' encara heu ha mesté més.

**

Varem trobá la setmana passada à un cantó d' una vila d' importància aficat el sigüent anunci:

¡¡¡LEET!!!

GANGA.

Yo Melchor Galabert (Casoli) que vivo en el barrio de Fertrixt hago saber en el público que deseo casarme este mes. Todas las solteras que yó les sea de su agrado que me lo digan y entonces yó tomaré la que mas me convendrá.

COVERBOS.

A un pòble de Menorca succehí qu' un señó d' aquest pòble alabava es séus vehins citantlós còm à modèlos de tota s' illa y citant personatges còm à exemples vivents de lo que deya.

Un que l' escoltava li demaná si sabia perqu' era axò y respongué que nó.

—Segons veitx, (exclamá es qui l' escoltava) vostè deù essè s' únich qu' ignòra qu' à n' aquesta vila tenim es pou d' ets ases, y per axò es que son tan aguts es qui no hey cauen.

**

Contan que quant va aná Carlos V à

Alcúdia, s' Ajuntament d' aquesta ciutat comanà una làpida a un escultó y com no sabian quin dia hey arribaria deixaren aquesta part en blanch lo mateix qu' es nòm de sa ciutat, perque no sabian bé amb quines lletres l' havian d' escriure, quedant amb s' escultó que li enviarian es dos lletreros en saberlós.

Heu féren axí, s' escultó acabá sa làpida y quant va está llesta y colocada demunt sa porta varen repará que deya: «que dia lants del mes d' Alcúdia havia entrant el Rey dins Setembre.»

Un señó a una vila de Mallorca parlava amb varios señós de la vila sobre fé una estatua y los preguntá:

—Escoltin, me digan: ¿Aquí á la vila que ténen escultós?

—No señó, (li contestaren.)

Y es criat d' es señó, qu' era molt rústich pensá totduna en sí mateix:

—Ja hey deuen seure blans, si no l' ténen tós.

—¿Ahont tróba que fa més bòn dormí, (demanava un señó a un metge;) a sa part des mitxdia ó a sa d' un altre vent?

—A mí, (contestá es metge,) sempre m' ha agradat fé mitja horeta de siesta totduna qu' he dinat que s' essé devés les dotze y mitja.

—No dich axò, sinó que per un cuarto dormitori ahont tróba qu' estará milló ¿a n' es mitxdia ó a n' es llevant?

—Estiga allá ahont estiga, hey han de podè dormí a qualsevòl hora, sia es mitxdia sia es vespre.

Torná recapitolá es señó fins qu' a la fi s' entengueren y trobá qu' a sa part des mitx dia, perqu' hey havia més sòl.

Un señoret d' aquests que no pèrden cala, féya molt de temps que mirava amb *interés* una de ses criades de casa.

Al cab y a la fi un dia li digué:

—Sabs que m' agrades molt, Roseta.

—¡Jesús! ¡quines còses té! Deix aná axò.

—Sabs que tench pò d' está enamorat de tú.

—Vostè s' en riu... y tenguent una señora tant guapa....

—Sí; però, tú ets més agradosa que ella.

—Ydò; mir, no heu creu axí En Juan.

—¿En Juan?... ¿Que vols dí?... ¿Quin Juan?

—Es cotxé de sa señora....

—¡Ah!....

Es señoret va pèdre sa paraula.

Una señoretta vayvéra y casadora que no tenia ningú que li digués *com va hermano*, féya un dia l' amor a un jove que la sabia llarga y que féya es' sord a ses

indirectes matrimoniales qu' ella li tirava perque se casás y estaria bé. Y com ell no se dava per entès li va dí:

—Es vostè s' homo més beneyt qu' he conegut.

—Ja veu vostè que nó, perque no me cas amb vostè maldament s' hi empeñy.

A una fonda varen trèure un pollastre rostit a un señó que tenia fam per llarch, y cansat de fé esforços per ferlò bossins sense conseguirhó, crida na Francineta qu' era sa qu' el servia, y li preguntá:

—¿Quin temps fa que matareu aquest pollastre?

—No ley sé dí, perque sòls fa quinze dies que servesch en aquesta fonda.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 4 Abril 1883.

¡EL SEÑÓ BISBE ES MORT!

SEÑÓ DIRECTÓ: Barcelona está de dòl. El señó Bisbe es mòrt; aquesta paraula sortida del Palau sa nit del dia 31, va corre com un llamp per dins Barcelona, entristint molts de còrs, y fent caure moltes llágrimas. Dues vegades he vist conmogut es pòble de Barcelona p' es séu Bisbe, una d' entussiasme y s' altre de sentiment. Fa còsa d' un any quant digueren el señó Bisbe ha vengut, (tornava de Madrid ahont havia defensat es trabay nacional) y lo que soccehí no es pòt descriure; ni s' entrada d' un rey fonch tan solemne; crits, mansbelletes, gorres a l' ayre; tothòm sens distinció de classes va corre a felicitá al señó Bisbe.

Ara el señó Bisbe es mòrt y tothòm sens distinció, ha corregut al Palau a doná sa derrera mirada y sa derrera mòstra d' estimació á n' es qui fonch Bisbe de Barcelona.

Tres dies que sa gent s' empeñy sens poderla aturá ni portés, ni autoridats; com un torrent que tot heu romp entran, y s' escampan y corren y s' empeñen per entrá dins sa capella de palacio. Miracle es estat, que no hey haja hagut moltes desgracies.

Don Josèph Urquinaona va neixe en Cádiz l' any 1815, fonch ordenat en 1837; el nombren Bisbe de Canarias en 1868 y de Barcelona en 1878.

Gaudint de salut de ferro, de gèni actiu y amic des pòbres; ha trabayot molt, ha arreglat moltes còses y ha fét molt de bé.

Per molt de temps recordarán es catalans es nòm de Don Josèph Urquinaona, molt sentirán sa séua falta, y sa memòria des séus fets se torbará a desapareixe. Un dia abans de morí, desde es llit doná la bendició a n' es séu pòble demanant perdó y perdonant.

Deixá es séu còs sens embalsamá a la parròquia de la Mercè; y tots es doblés que tenia es dia de la mòrt a n' es pòbres, y si no li tróbaran, mana que vèngan es bàculos per fé almoynes.

¡Den li don prèmi etèrn!

A n' aquestes hòres li cantan un ofici y després farán s' entèrro, però es tanta sa gentada qu' umpl tots es carrés de per devòra la Catedral que desconfihí de poderhí entrá. Assisteixer totex ses autoridats, parròquies, sociadats, associacions, trabayadors.... etc.

Servidor séu.

ESTUDIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Val més un tort en sa mà que mil y cinchcents que volán.

SEMBLANSES.—1. En que stula.
2. En qu' hey ha botes.
3. En que té cametes.
4. En que té sello.

QUADRAT.....—Plom-Lòco-Ocas-Mosa.

XARADA.....—Co-r-r-ma.

CAVILACIÓ.....—Villalonga.

ENDEVINAYA.....—Una bèga.

LES HAN ENDEVINADES

Totes:—Sa Torre d' En Pau y na Ròsa Catalá.
Y una no més:—En Betzòl.

GEROGLIFICH.

NY Tat Ró X : No V.

J. A.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un baul a una olla?
2. ¿Y sa Farinera des Pont d' Inca a una pagesa?
3. ¿Y l' Iglesia de Sant Miquel a Sòller?
4. ¿Y es rosaris a n' es presidaris?

MESTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de traves, digau: sa 1.ª rotxa, un objecte de casa de matrimoni; sa 2.ª, un llinatge foraste; sa 3.ª, lo que hey ha a sa bugaderia; sa 4.ª, lo que tothòm té; sa 5.ª, lo que ténen ses figueres, y sa 6.ª, un número romá.

ECSEMÉ.

XARADA.

Si saps sòlfa t' assegur
Que sa primera sabrás;
Segona la trobarás
En un mineral molt dur;
Si no vols qu' el tot t' apur
Ningun plet ja may durás.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

D' EN GOME

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EGNEMOD.

FUGA DE CONSONANTS.

. o.i.o.i.a. e. . a.e . e . o.. e. i.i.
R. S. C

ENDEVINAYA.

Tench es còll
Ben polidet;
Sense cames
Estich dret.

S. DUYATALAC.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vus.)

14 ABRIL DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.